

ujjonganak, mint gyerekek szoktak. Ujra láthatjuk, hogy az ellenzéki politika olyan tartalmatlan, olyan kicsinyes, céltalan és a magyar nemzettől izolált soha nem volt, mint most. Amikor ők a királyi döntésbe csak annyiban szóltak bele, hogy a nézetek találkoztak bécsi érdekekkel. Tehát: a helyzet alakulásához annyi közülük se volt, mint kakasszónak a hajnalhoz...

A tornaegyesület ünnepélye.

— Vitézi torna a szegedi színházban. —

(Saját tudósítónktól.) Az a nagyszabású, méreteiben és részleteiben egyaránt impozáns országos tornaünnepély, amelyet a Szegedi Tornaegyesület rendez szombaton délután a városi színházban, minden tekintetben érdekesnek, nagyszabásúnak és a maga tekintetében páratlanul állónak ígérkezik. Hetek óta folynak már az előkészületek, szakadatlanul végzik a próbákat, az ország legjelesebb és legképzettebb tornászai jönnek le Szegedre és így bizonyosra vehető az a siker, amelynek érdekében a rendezőség, élén a fáradságot nem kimélő kitiűnő elnökével, Lövész Antallal, dolgozik. Tegnap már megjelentek a városban az ünnepség kék-fehér plakátjai, mára pedig összeállították a tizenkét pontból álló műsort, amelyből kitűnik az, hogy az ünnepséghez fűződött remények be is fognak válni.

(Az ünnepség műsora.)

Az egész műsor a színpadon folyik le. Az egyes számokat a szegedi ötödik honvéd gyalogezred zenekarának játéka kíséri. A MOTESZ reprezentatív csapatát Kmetyko János, az Académie Française tisztje, a szövetség művezetője, a NTE hölgycsapatát Ujhelyi Sándor tanár, a NTE művezetője, a SzT csapatát pedig Banga Samu, az egyesület művezetője vezényli.

A részletes műsor a következő:

1. Szabadgyakorlatok súlyzókkal, bemutatja a Szegedi Tornaegyesület férfi-csapata.
2. Tagszabadgyakorlatok hatos csoportokkal, bemutatja a Szegedi Tornaegyesület férfi-csapata.
3. Buzogánygyakorlatok zenére, bemutatja a MOTESZ reprezentatív-csapata.

4. A Szegedi Tornaegyesület tagjainak versenye magas korláton.

5. Svédrendszerű gyakorlatok, bemutatja a Nemzeti Tornaegyesület hölgy-mintacsapata.

6. A Szegedi Tornaegyesület tagjainak iskolavivása.

7. Bernáth János, a Nemzeti Tornaegyesület művezetője és a Tornatanítóképző tanfolyam tanárának szabad előadása.

8. A Szegedi Tornaegyesület tagjainak versenye a magas nyújtón.

9. Szabadgyakorlatok, bemutatja a Szegedi Tornaegyesület hölgycsapata.

10. Mintacsapatornázás a magas korláton, bemutatja a MOTESZ reprezentatív-csapata.

11. Szabadgyakorlatok zenével, bemutatja a Nemzeti Tornaegyesület hölgy-mintacsapata.

12. Fabotgyakorlatok ötös csoportokkal, bemutatja a Szegedi Tornaegyesület férfi-csapata.

(A közreműködők.)

A közreműködők diszes névsora bizonyítja a legjobban, hogy ezt az ünnepséget sokáig fogják megemlíteni. Szeged város ura társadalmának tagjain kívül az ország legjelesebb bajnokai vesznek részt az ünnepségen, amelynek sikerét a közreműködő kitűnő nevek biztosítják.

Íme a névsor:

I.

A versenyeken a Szegedi Tornaegyesület tagjai közül a következők vesznek részt:

A hölgycsapatban: Dr Szivessy Lehelné, Kovács Mancika, Gömör Zsuzsika, Zentbauer Margitka, Gömör Sárika, Neubauer Erzsike, Zentbauer Piroška, Adám Margitka, Takács Lilike, Hekseh Oszkárné, Rosenfeld Vera és Rosenfeld Margitka.

A férfiak csoportjában: Bartole Mihály, Blau Ármán, Beck Ernő, Bogyay Vilmos, Diethelm Vilmos, Dezső József, Gaál Mihály, Götter Imre, Hajdu István, Hadasy Pál, Herczegh István, Kertész Béla, Kiss János, Kurucsay Lajos, Ligeti Jenő, Lederer Lajos, Ökrös János, Ohrenstein Béla, Putics András, Rényi Gyula, Rostos Nándor, Szathmáry István, Spéty Gyula, Sebők Ferenc és Várady Imre.

II.

A budapesti válogatott hölgycsapatban a következők vesznek részt: Brunner Irén, Gaál Irén, Iróné Pfeiffer Anna, Kolbenheuer Blanka, Mokry Gabriella, Pogány Ida, Prém

Irma, Reich Berta, Róth Mária, Sohr Jolán, Tóth Gabriella, Vikár Erzs, Érdeky Matild, Borhy Margit és Piukovics Margit.

A Magyarországi Testedző-Egyesület Szövetségének válogatott csapatában a következők jönnek el Szegedre: Bak Sándor (a BTO tagja), Bekker Béla (a BTC tagja), Erdődy Imre (a BTE tagja), Erdődy Béla olimpiai tornászbajnok (a KAOESCs művezetője), Tlek Samu (a BTE tagja), Gellért Imre Magyarország tornász-bajnoka (a MTK tagja), Haberfeld Győző (a FTC tagja), Keresztessy József (a NT tagja), Kmetykó János tanár, a francia akadémia tisztje, szövetségi művezető, Langer Vilmos (a KAOESCs tagja), Pászthy Elemér, Budapest tornász-bajnoka (a BTC tagja), ifju Pogány Gyula (a BTC tagja), Pedery Árpád (a NT tagja), Sós Gyula (a BTC tagja), Szalay Lajos (a BTC tagja), Szücs Vilmos (a BTC tagja), ifju Töry Ödön (a BTC tagja) és Tuly Géza (a BTC tagja).

(A hölgyek mutatványai.)

A műsorban legérdekesebbnek ígérkeznek a Szegedi Tornaegyesület és a Nemzeti Tornaegyesület hölgycsapatainak mutatványai. Nők és torna! Első pillanában olyan különösnek tűnik fel ez a két fogalom így egymás mellett, azonban azok, akik végig fogják nézni a festői látványosságot nyújtó mutatványokat, meg fognak győződni arról, hogy a torna nemcsak való a nőknek, hanem egyenesen szükséges is. A jól megválasztott gyakorlatoknál látszani fog a torna üdvös hatása és az, hogy ezeknek a hölgyeknek nincsen szükségük a belső szerveket elnyomó fűzőre. Gyönyörű lesz, amikor sejteltetésen, lágyan megszólal a zene és egymár ütem után megmozdul a hölgyek csapata. Mozgásuk csupa plasztika, csupa báj, pedig egyikük sem akar majd hódítani, hanem előadni. És mégis hódítani fognak, meghódítják a jelenlevőket, akiket megnyernek a nők tornázása nemes ügyének.

Szép és nemes lesz minden ízében minden mutatványuk. Nem lesz sehol egy szemétképző mozdulat, mindenütt és mindenben csak őszinte elismerést keltő nemes törekvés, párosulva az izlés és finomság-adta tökélyvel. Meg fogja győzni ez az ünnepség a szegedi leányokat, asszonyokat arról, hogy száz bajukon segíthetnek, ép testet, ép lelket nyerhetnek, ha követik azoknak a nőknek a példáját, akik szombaton délután őszinte tapsot és elismerést aratnak a szegedi színházban.

utolsó hullámai elhalóban voltak éppen a domb tövében, melyen a vén csárda épült.

Bámultak egy pillanatig, aztán félni kezdtek.

— Páris? ...

— Igen, Páris! Ha úgy akarod, egész elutazásunkig nem nyitjuk fel többé ezt az ablakot.

A másik ablakhoz mentek, mely a szoba tulsó felén volt; az egész emelet csak ebből az egy helyiségből állott. Ez az ablak egy erkély mellett esett, melyről mohos, nyirkos falépcső vezetett a földszintre. Lenn békák brekegtek. Valami vízhez hasonló csillogott a holdfényben. Lementek.

— De hisz ez tő!

— Pedig az imént többször elmentünk erre anélkül, hogy észrevettük volna, annyira benőtte a káka és mindenféle cserje.

Ez a kis tő kákáival, sásaival, sárga lilomaival lett a kedvenc helyük. Jacques és Suzette csak egyet sajnáltak: korábbi időkben, a vén Mondésir életében, deszkákból épített lugas volt a csárdához toldva asztalokkal a fűzfák alatt. De mert az asztalok elkorhadtak s mert a kacsákat kivéve senki sem ment többé oda, az özvegy lecsontította a fűzeket, mint — mondta — hogy több levegőt kapjon a tő, a valóságban azonban azért, hogy tűzrevalót szerezzen magának.

Egy pár frissen levágott ág maradt az egyik sarokban kiszivárgó nedvvel. Jacquesnak az a gondolata jött, hogy földbe szurja a négy legerősebbet, majd összekötözve őket, egy deszkát fektetett a kötélre s elég kényelmes padot rögtönzött hamarjában, amelyen a Suzette társaságában és nem gondolva másra, mint Suzettere, a jogos egóizmus amaz óráit töltötte, melyeket az elnéző sors csakis egyedül a szerelmeseknek szokott engedni.

Távozni kellett — mindig távozás a vége mindennek — amint az ősz az utolsó holt falevelekkel terítette be a pázsitokat.

— Jövőre újra visszatérünk, mondta Jacques a csaplárosnénak. — Visszatérünk, mondta Suzette és az anyóka nem hitt nekik.

Pedig visszatértek, nem a következő, sem az azutáni esztendőben. Három év múlva tértek vissza. Talán összezőrdültek s aztán kibékültek időközben.

Mondésirné asszony ott állt a küszöbön, mint annak előtte, csak egy kissé ráncosabb arccal. Mint egykor, a lábasok újra táncra perdültek és a fehér szoba várta őket.

Legelőbb is a tavat akarták látni.

— Oh, az szép állapotban lehet, mondta az anyóka. Maguk óta ugyyszólván senki sem tette oda be a lábát... A fű bizonyosan mindent felfalt, semmi sem olyan falánk mint a fű.

Oda akart menni, hogy egy kis rendet csináljon a sarlóval meg a gereblyével.

Nem engedték. Jacques és Suzette hatoltak be először, félrehajtva a faágakat, a kákát egész a tőig. Egy elröppent madár, egy vízbe ugrott béka és a kis tő ott állott előttük magányosan, mint a szentély.

— A padunk nincs többé meg... mondta Suzette

— Nézd csak! szólalt meg Jacques.

Valóban a pad még mindig ott volt. Csak hogy frissen leszurva és egész közel a vízhez, e három év alatt a fűzfák gyökeret vertek és ezer új hajtást növeltek és a szegényes pad valamely tündér trónjának tünt fel most, élő arabeszk kerítés, pompás zöld mennyezettel fölötté.

— A levágott ág újra kizöldült... sőhajtott Suzette.

— Mint a mi szerelmünk!... felelte Jacques.

A vén csaplárosné kíváncsian nézte őket távolról.

— Milyen ostobák! Mi leli ezeket a párisiakat az ő rossz padukkal, ugyan mit tudnak azon ennyire sirni!

És éppen nem értve a dolgot, miután mindig szükség van blimbakra, a közömbös égre emelve szeméit, vadul csóvált a kezében egy szerencsétlen kacsát, melynek elvágta a nyakát.